[Holger K. Nielsen]

mer, som Det Radikale Venstre tog hensyn til, og det har jeg også forståelse for. Jeg synes, det er godt, at Det Radikale Venstre vil slås for, at man ikke laver grimme motorveje gennem de smukke naturområder.

Jeg vil godt stille et spørgsmål i forlængelse heraf. Jeg går ud fra, at Det Radikale Venstre også er klar over, at en meget væsentlig del af den grønne omstilling af miljøpolitikken handler om trafikken, og at det ikke blot er et spørgsmål om at lave grimme motorveje i fredede områder, men også et spørgsmål om hele trafikstrukturen i det danske samfund. Hele motorvejsudbygningen og den faste forbindelse over Øresund er jo et led i en trafikpolitik, som er meget miljøødelæggende, fordi man satser på privatbilisme i stedet for den kollektive trafik, og derfor vil jeg godt spørge Det Radikale Venstre, om de vil arbejde aktivt for en overordnet trafikplanlægning, som bevidst satser på udbygning af den kollektive trafik på bekostning af biltrafikken. Jeg går ud fra, at hvis der skal være mening i den grønne profil i regeringens oplæg, må det også få den konsekvens, at privatbilismen går ned, og at den kollektive trafik går op.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg er glad for det, hr. Gade sagde om den grønne linje i regeringens politik, og jeg skal også besvare spørgsmålene fra SF's gruppeformand vedrørende Øresundsforbindelsen, specielt det, som vedrører det svenske Naturvårdsverks nye rapport om de miljømæssige konsekvenser.

Det ligger fast, at miljøministeren har bestilt rapporten, og at den selvfølgelig vil indgå i regeringens overvejelser om Øresundsforbindelsens videre udbygning og placering med henblik på, at den skal skade miljøet mindst muligt. På det område kan SF være fortrøstningsfuld, regeringen vil både i program og handling forsøge at inddrage miljøaspekterne og den økologiske balance i alle større politiske beslutninger på de områder, hvor det er relevant. Det fremgår af både regeringsgrundlaget og statsministerens åbningstale, at der er tale om en regering, som vil prioritere den grønne linje og miljøpolitikken i alle væsentlige politiske beslutninger og selvfølgelig også i forbindelse med den egentlige udmøntning af Øresundsforliget, og her er det jo allerede besluttet, at forbindelsen skal være så skånsom som overhovedet muligt over for miljøet.

(Kort bemærkning).

Henning Dyremose (KF):

Jeg er glad for hr. Bilgrav-Nielsens meget klare udsagn om, at det ikke står i Det Radikale Venstres magt og heller ikke er Det Radikale Venstres agt at ændre de gældende forlig. Det kommer ikke overraskende, sådan kender jeg også Det Radikale Venstre; man respekterer, at når man går ind i en regering, er man bundet af de aftaler, som andre regeringspartier tidligere har indgået med andre af Folketingets partier. Det gælder også helt klart vedrørende Øresund, og det vil sige, at eventuelle ændringer vedrørende Øresundsforbindelsen som følge af ændrede forudsætninger kun kan gennemføres efter aftale med Det Konservative Folkeparti og Venstre. Det er godt, så er den sag på plads.

Men det er klart, at det må nødvendigvis også betyde – og det vil jeg gerne bede hr. Bilgrav-Nielsen bekræfte – at finanslovaftalens formulering om, at Socialdemokratiet, Det Konservative Folkeparti, Venstre, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti i løbet af januar 1993 agter at drøfte mulighederne for at gennemføre en ordning med fradrag for reparation og vedligeholdelse med virkning fra 1. januar 1994, jf. CD's lovforslag nr. L 42, nu også er et forligspunkt, som Det Radikale Venstre i konsekvens af hr. Bilgrav-Nielsens klare udsagn har tilsluttet sig. Jeg må derfor nære den forventning, at regeringen indkalder Det Konservative Folkeparti og Venstre til en forhandling herom, og jeg må helt klart kunne forvente, at det ikke er en forhandling på skrømt. Nu har et meget stort flertal, bestående af 6 partier, viljen til at indføre dette meget vigtige fradrag for reparation og vedligeholdelse med virkning fra den 1. januar 1994, og det glæder jeg mig til.

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

Vedrørende ulandspolitikken konstaterer jeg, at formuleringerne i regeringsprogrammet skal forstås sådan, at der sættes et loft over de midler, der kan anvendes til flygtningeintegra-